

Bloem, la narradora d'històries màgiques.

«Salvatge i indomable era. Com una jove pèl-roja que alçava espases quasi tan altes com ella i destrossava els budells dels seus enemics per tota Irlanda. Així era la gota que queia pel rostre del jove nòrdic, tan lleial com un llop i fort com una turmenta.

Tan rebel i encantadora era la llàgrima, que per un moment tràgic, es pensava que tornaria a encendre aquella mirada intensa i enamorada de la seua jove guerrera.

No tenia molt de temps, havia de tornar a pel seu últim regal de la seua estimada. El seu fill. Li havia jurat que l'educaria en l'art de la lluita, com la seua mare, i també li entregaria tota la seua saviesa. I és el que anava a fer. Però no era per a res un fill el que li esperava, sinó una filla.

Per tant- va afegir mentre agafava un sac de creïlles- va agafar el cap amb cabellera roja i la va depositar en una bossa, mentre que el cos l'aguantava amb un braç. No es va permetre perdre molt de temps en soterrar-la, perquè havia de cavalcar cap al seu destí.- a continuació començà a córrer com si muntara damunt d'un cavall, i feia sorolls en la boca que produïen les rialles dels xiquets més xicotets. - No va saber descriure l'onada de sentiments que va impactar contra ell quan va observar per primera vegada la seua filla. Era tan petita, i semblava tan indefensa. I estava tan absort observant-la que no es va adonar que aquella salvatge, encantadora i rebel llàgrima tornava a ressorgir. Però aquesta vegada en forma de plor al descobrir que pot ser si podia ressuscitar a la jove pèl-roja que va gosar robar-li el cor.» Va concloure Bloem, la narradora.

Una xicoteta però significant ovació va omplir les grades del circ en el qual alguns xiquets xicotets escoltaven atentament. Quasi sempre acudien quan s'escoltava arribar el soroll de la bicicleta. Perquè això significava que Bloem, la narradora d'històries màgiques havia arribat. Tots l'admiraven per com relatava les històries i com les representava. I al final de la velada la seua mare sempre la cridava des de l'altra punta i ella contestava: «Aquesta sóc jo. Bloem Hagens. La pròxima guerrera. La xiqueta més astuta de tot Leeuwarden. Què dic? De tota Holanda!»

I no s'equivocava. Amb el seu caràcter eixerit, Bloem Hagens estava disposada a lliurar batalles contra aquelles injustícies que es presentaven en els temps que vivien.

La seua mare i ella tenien un tracte. Ella li deixava anar a contar històries si Bloem tirava les escombraries o portava encàrrecs. I així feien marxa. La seua mare no la deixava anar sola, per això fer un tracte com aquell suposava un poc més de llibertat. Però per exemple, per anar a casa dels Beem o de Mina el tracte ja no valia.

De camí, sempre que podia, cantava una melodia i així donava pas als nous pensaments que se li presentaven i que li feien sentir més viva.

Li agradava pensar en cançons que reclamaven l'udol d'un llop a la lluna blava. O animals com el linx, que pogueren somriure. Feia que el seu cant de vegades es mesclara en el de les muntanyes, aquelles que només podia veure en la seua ment. Cantava quan, pel migdia, corria per les sendes del bosc i robava el sabor dels fruits més deliciosos. I quan veia un arbre gran i es preguntava quant més creixeria, sempre es responia que si el tallaven avui mai més ho sabrien.

- Bon dia senyoreta.- li va saludar un home d'uniforme verd.

- Bon dia soldat.- saludava ella per cortesia.- Ui! Què està vostè plorant?

- No, s'ha hagut de confondre- li contesta. Però ella juraria que havia escoltat un plor. Per a quan ella ja estava en les escombraries, una màquina d'escriure i un tocadiscs es presentaven davant d'ella. També hi havia un telèfon com el del pare de Bloem. També solien tenir una ràdio, però els pares li digueren que havien de prescindir d'ella per ordres estrictes. També hi havia una bici amb un estat bastant malament. La bicicleta de Bloem era de segona mà, però aquella estava molt pitjor que la seua. Ja estava a punt de marxar quan de sobte el plor tornà a sonar. Però aquesta vegada va veure que plorava.

- Ei, per què plores? Es que t'has fet mal?- va preguntar Bloem a un xiquet xicotet.
- És només que tinc por. El meu pare porta des d'ahir buscant-me per renyir-me perquè ha descobert que amague un llibre que no podem tenir perquè és molt perillós. Podrien separar a tota la família. Però a mi m'agrada molt i he volgut amagar-lo per llegir, però l'ha trobat. I ara estic molt cansat i famolenc.- plora el xiquet.
- Vaja, quina desgràcia. Jo aquí, tinc una barreta de xocolata que guarde sempre per menjar, però si vols te la puc donar a tu, a més jo ja he desdejunat.
- No cal, gràcies. A més si s'assabenten serà pitjor.
- O No. De fet, si vols puc amagar-te jo el llibre, i així ningú ja no el trobarà. Perquè jo tinc un secreter que ningú sap on s'amaga, només jo. Per tant, jo podria amagar-te'l, i sempre que vulgues llegir vindríem aquí els dos i el llegiríem. I a més, no te perquè assabentar-se el teu pare. Vull dir, jo no diré res. I tu?- el xiquet enseguida va negar amb el cap.
- Bé doncs. Aleshores tenim un tracte, no?- I el xiquet va assentir amb el cap il·lusionat.

I pel camí, com sempre continuava cantant i saludant. A ella no li feia molta gràcia saludar sempre als mateixos, però és que no hi havia ningú més. Abans hi havia més gent, més famílies i xiquets.

Quan va arribar a casa es va posar ràpidament el vestit floral que la seua iaia li va regalar la primavera passada i es va posar les mitges i un parell de les poques sabates tancades que tenia. Es va pentinar el serrell i les puntes, i després se'ls va arreplegar amb les flors que la mare duia quan tenia la seua edat.

Pareixia mentida la rapidesa en la qual passaven els anys. Havia canviat molt des d'aleshores, ara estava molt més prima i tenia els cabells més llargs. També estava més pàl·lida, però de vegades es posava els coloretts de la mare, i així aparentava més sana.

En casa dels veïns sempre es prenia un té amb *Stroopwafels* i després es retirava a la cambra del difunt veí que tant li agradava.

Tota la casa era una mica més gran que la seua i tenia molts marcs amb retrats d'homes amb perruques blanques.

Sabia que el senyor Dann era pianista, i un parell de vegades, anys enrere, ella venia i l'escoltava tocar el piano. Li va explicar que un home es va quedar sord, però que allò no li va impedir que deixara de compondre música. Des d'aleshores, Bloem va veure les discapacitats com una manera diferent de viure. Però no per allò amb menys felicitat.

La sala on solien quedar per escoltar música ara estava més buida. Faltaven alguns mobles i aparells. Però afortunadament, el piano seguia allí, i tots els llibres i partitures també. Era com si ningú gosara tocar res. Fins i tot l'olor era la mateixa. Tot pareixia estar igual que tres anys enrere...

- Què fas tu aquí? No hauries d'estar amb els teus pares?- pregunta algú de sobte.
- Puc estar sola perfectament sense els meus pares.
- No hauries d'estar aquí, aquesta és la meua sala d'estudi.
- Ah, estudies el piano? O pot ser geografia? A mi personalment m'agrada més la geografia. Dann, el meu veí em solia contar moltes històries de quan ell era jove. Clar que la majoria no eren certes. Però em va servir per a que jo també contara històries de llocs llunyans.

Conegueres al senyor Dann? Era una gran persona.

- És clar que el vaig conèixer. Era el meu avi. Jo també conec històries seues, però eren més bé sobre música.

- Aleshores tu eres Josh?- pregunta Bloem

- No, sóc Henk Koot. El seu germà petit. I tu Bloem?

- Ho dius mal, es pronuncia com si digueres dos us. Suppose que tu toques el piano.

A mi el conte que més em va agradar era el de la jove donzella que es va convertir en proscrita i es va enamorar d'un jove amb pell de color clapat que va resultar ser un arbre màgic. I també aquell que...

Així estigueren una estona llarga conversant sobre totes les històries que el senyor Dann, l'avi de Henk, els va contar. Compartiren tots els contes que coneixien, com per exemple el de l'home que va haver de buscar a una dona que misteriosament havia desaparegut. De fet el senyor Dann va explicar que aquella xica tenia un penjoll que obria les portes a tota la veritat. Però mai el va ensenyar. Només va dir que tenia forma de cor i que es trobava allà on es possible observar les estrelles.

Era molt curiós, trobaren aquella mateixa tarda el penjoll sobre un telescopi. I a més el senyor Dann explicava una i altra vegada que ningú el podria trobar mai, a no ser que es deixés trobar. Havia de significar alguna cosa. Ell solia contar que va ser un regal per a la xica desapareguda de la història. Pensaven que molts més objectes de les històries habitaven en aquella habitació. I decidiren venir un dia per descobrir-los tots. Com el telescopi d'aquell gegant que l'utilitzava per observar les estrelles i així saber quan naixeria o moriria una vida. Però abans de tot, Bloem havia de contar una última història.

- Vens molt per aquí? A mi aquests canals són els que més m'agraden. Vaig molt en bicicleta per aquí. Va ser així com vaig conèixer als Beem, són molt bona gent.

- La meua àvia pensa igual que tu, però en canvi sempre evita venir per aquí. Diu que per aquí passen moltes desgràcies...- va dir Henk que l'havia acompanyat.- Són aquells, Bloem?- va visualitzar a una dona acompanyada de dos xiquets que anaven molt precipitats.

- Sí. Pareix que tenen presa, no? Eva! Abraham!- cridava Bloem mentre corria cap a ells- Hola! On aneu? Anava ara de camí cap a la vostra casa. Vinc a contar-vos un conte.

- Em sap greu senyoreta, però crec que s'equivoca. I els meus nebots, Linni de Witt i Jan de Witt, i jo tenim molta presa i no podem entretindre'ns.- dit açò la senyora va prosequir la seua marxa precipitada.

- Com? Jan i Linni de Witt?

- Què passa? És que aquests no són els seus noms, Bloem?- li preguntà Henk.

- No...

- Bloem! Espera, Bloem!- va cridar de sobte un xiquet que corria cap a ella- Bloem, em sap greu però hem de marxar. La senyora De Vaux diu que no podem dir res a ningú, però jo havia de preguntar-t'ho. Què passa al final? Ja saps, amb Viana i la seua guerra. Creus que les abelles del cel amb el seu brunzit explotaran sobre Holanda?

- Doncs... espere que no. Pel que fa a Viana, ella va aconseguir alliberar el seu país. Però amb l'amor va ser un poc més diferent. Ella va decidir esperar fins a que la mort li donara el seu apreciat amor.

- Bloem, creus que acabarem Eva i jo igual que Viana i tots els altres herois que ens has contat?

- Espere que sí. Per cert on has deixat l'estrella groga que et va regalar la teua ...?

- Jan vinga vine!- la va interrompre la seua tia.

El xiquet va córrer mentre li deia adéu amb la mà a Bloem. Però ella no podia deixar de pensar si seria aquella la darrera vegada que veuria als germans Beem.

- Escolta serà millor que no comentem res a ningú del que acaba de passar. Serà millor per

a ells creu-me- li va assegurar Henk, que en aquells moments pareixia ser l'únic conscient del destí dels xiquets.

Fa un parell de mesos enrere, Bloem va decidir portar a terme una idea que havia tingut mentre passejava amb la bicicleta pels camps de les cases properes al bosc. Sabia que ni els seus pares ho veurien amb bons ulls. Per això, sempre que ho havia fet era d'incògnit. Ella sempre era benvinguda. Tots la tractaven molt bé i ella els ajudava molt amb les tulipes i els vegetals que hi havien en els camps. Solien ser del mateix color de pell. I ella ho va trobar curiós, sobretot la manera en que alguns els tractaven.

Una vegada, per primera en setmanes, un home ben vestit la va veure i es va posar com una moto. Pareixia a punt d'explotar de la ràbia al veure-la allí treballant junt amb ells. Li va dir que no podia estar amb ells ni treballar, i que havia de demanar disculpes a Déu per estar amb persones tan bàrbares, plenes d'estupidesa i de fem. Ella enseguida es va dirigir cap al senyor negre amb expressió abatuda i li va dir: «Senyor, lamente molt el comportament ignorant, racista i ple d'odi d'aquest senyor que resulta no saber prou bé què és el respecte cap a persones. Espere que amb açò tinga en compte que és una persona a l'igual que aquest estúpid senyor, però que vostè, afortunadament, té més dret a dir que és un home. Molt més dret del que ell podria arribar a tenir.» Dit açò va eixir corrent d'allí satisfeta del seu coratge.

Així que va decidir donar una volta pel bosc mentre li rondava per la ment que significaria allò de la història del senyor Dann, el del penjoll i la dona desapareguda. Va estar uns minuts observant el collar quan va entropessar amb una roca i va caure de morros. Es va fer un xicotet tall a la barbata i li va eixir sang. Però no es va ni immutar perquè estava amb la mirada fixa cap al terra. El cor del penjoll s'havia obert i un paper doblegat va eixir d'ell. No va tardar ni un segon en agafar la bicicleta i pedalejar fins a casa del senyor Dann per mostrar la carta que havia descobert sobre la misteriosa dona desapareguda. O millor dit sobre la filla desapareguda.

Estimada filla:

Sóc conscient que ho has hagut de passar malament des que la teua mare i jo vam decidir abandonar-te. Però vull que sàpigues que em sap molt de greu i que he estat molt de temps pensant en tu. M'agradaria preguntar-te pel teu fill, però resultaria inapropiat després de com et vàrem tractar en assabentar-nos del teu embaràs. No espere que em perdones, jo no podria. Però només desitge tornar-te a veure i saber que estàs bé. Porte dos anys buscant-te com un boig i fins ara només he sabut que el teu fill està amb mans d'una família que sabrà cuidar d'ell, que l'estimarà incondicionalment. Jo t'estime a tu, molt més del que et pugues imaginar, amb el meu imperfecte cor. M'he equivocat. El que realment desitge és que sàpigues que t'estime molt. Podria haver-ho fet millor, sí. Podria haver impedit que te n'anares a la Gran guerra per treballar i pot ser encara tindria notícies teues. Recordes la història que et vaig contar el dia del teu aniversari? El d'aquella dona que es va veure obligada a convertir-se en algú que no era perquè havien saquejat la seua vida per sempre. Em recorda a tu. En el que t'has convertit. En una dona forta, intel·ligent i bella. Espere que no siga massa tard, però estic molt orgullós de tu. I espere que pugues aconseguir tot allò que tant desitjaves de xicoteta. Ja saps. Allò de parlar amb els vents, d'admirar el blau del cel i les estrelles que tant ens il·luminaven. I pot ser encara el bosc amaga els nostres secrets. I espere que les muntanyes facen eco de totes les històries que t'he contat. I també espere que pugues nadar en rius, i anar per valls. I si vols pots pujar el cim que no pensaves que series capaç. Perquè pots cridar orgullosa que eres tan forta com les roques, i tan bella com dona guerrera.

Del teu pare, Dann.